

Отгъркалюваха камикатъ ѿ устіето на-кладенецатъ, и напоюваха стадата: сетне полѣгахъ пакъ камикатъ по устіето на-кладенецатъ въ мѣстето мѡ.

4 И рече имъ Іаковъ: кратіе, ѿ гдѣ сте? И они рекоха: изъ Харранъ сме.

5 И рече имъ: познавате ли Лавана сына Нахорова? И они рекоха: познаваме.

6 И рече имъ: здравъ ли е? И они рекоха: здравъ е: и ето, Рахиль щерка мѡ прихожда съсъ овцыте.

7 И рече: ето, (остава) іоще день доволенъ, не (е) время да се отгъргнатъ скотовете: напойте овцыте, и идете да (ги) пасете.

8 И они рекоха: не можеме, до гдѣто се не совератъ сичките стада, и отгъркалатъ камикатъ ѿ устіето на-кладенецатъ: тогава напоюваме овцыте.

9 И като имъ іоще говореше, доиде Рахиль съсъ овцыте на-отца си: защото она (ги) пасеше.

10 И като видѣ Іаковъ Рахиль, дщерь на-Лавана брата на-майка си, и овцыте на-Лавана брата на-майка си, пристѣпи Іаковъ, та отгърколи камикатъ ѿ устіето на-кладенецатъ, и напои овцыте на-Лавана, брата на-майка си.

11 И цѣлѡва Іаковъ Рахиль, и издигна гласътъ си, и плака.

12 И извѣсти Іаковъ на Рахиль, че е средникъ на-отца ѿ, и че е сынъ на-Ревеккѡ: и она отгърча, та извѣсти (това) на-отца си.

13 И като чѡ Лаванъ името на-Іакова сына на-сестра си отгърча въ посрѣщанѣ мѡ: и пригърна, и цѣлѡва го и доведе го въ домътъ си: